

La tutoria (Armand)

Títol original: *Armand* **Direcció i guió:** Halfdan Ullmann Tøndel **País:** Noruega **Durada:** 117 min **Any:** 2024 **Gènere:** Thriller psicològic **Interpretació:** Renate Reinsve, Ellen Dorrit Petersen, Endre Hellestveit, Thea Lambrechts Vaulen... **Música:** Ella van der Woude **Fotografia:** Pål Ulvik Rokseth **Distribuïdora:** Avalon **Estrena a Espanya:** 14/02/2025 **No recomanada per a menors de 12 anys**
Versió original en noruec, amb subtítols en català

SINOPSI

L'Elisabeth (Renate Reinsve) és convocada d'urgència per a una tutoria amb la direcció de l'escola. Alguna cosa ha passat entre el seu fill, l'Armand, i el seu company Jon, tots dos de 6 anys. Però ningú no sap exactament què. Ha estat només un joc de nens o quelcom més seriós? Aviat emergeixen els secrets i retrets entre pares i professors... i la reunió es descontrola. (Avalon)

CRÍTICA

20/05/2024 - CANES 2024: El debutant director noruec Halfdan Ullmann Tøndel cuina una succulenta obra de toxicitat nòrdica protagonitzada per Ellen Dorrit Petersen i Renate Reinsve

Després de dos prometedors curtsmetratges i una temporada com a ajudant de direcció de Joachim Trier, **Halfdan Ullmann Tøndel** presenta la seva òpera prima, **Armand**, a la secció Un Certain Regard de la 77a edició del Festival de Canes. El sòlid repartiment inclou, entre d'altres, les aclamades actrius **Ellen Dorrit Petersen** (*Blind*) i **Renate Reinsve** (*La peor persona del mundo*).

Pel que fa al director, pocs cineastes emergents tenen la benedicció —o pressió, segons com es miri— de les expectatives al voltant d'aquest nen prodigi noruec de 34 anys, que probablement són degudes al seu pedigrí. La seva àvia **Liv Ullmann** acumula vuit dècades de carrera com a actriu, guionista i directora, el nom del seu avi **Ingmar Bergman** és més o menys sinònim d'història absoluta del cinema, i què cal dir de la seva mare, **Linn Ullmann**, una novel·lista consumada que ha estat guardonada amb múltiples premis i traduïda a nombrosos idiomes. Potser per això **Armand** sembla com feta sense esforç i, encara que aborda un tema universal (també explorat l'any passat a *Monstruo*, d'Hirokazu Kore-eda), es tracta d'una cinta molt nòrdica en termes de percepció i aspecte.

La història gira al voltant de dos nois que s'han vist implicats en un incident escolar recent en el qual, segons sembla, es van pronunciar frases massa adultes de caràcter groller i sexual. Com a conseqüència del succés, s'organitza una reunió de pares en què es convoca, d'una banda, l'Elisabeth (Reinsve), la mare soltera de l'Armand, i d'altra banda la Sarah i l'Anders (Petersen i **Endre Hellestve**), els pares del presumpte maltractat Jon. Així mateix, la professora Sunna (**Thea Lambrechts Vaulen**) i la infermera Asja (**Vera Veljovic**) acudeixen també a la trobada. La reunió comença amb mal peu, ja que la jove Sunna es posa nerviosa i fica la pota en les declaracions que s'havia preparat prèviament, mentre que la més enginyosa Asja pateix ocasionals hemorràgies nasals que no fan més que entelar la seva autoritat. L'Elisabeth esclata en rialles incontrolables, la Sarah està cada cop més ressentida i l'Anders es va sentint més i més incòmode, entre altres coses per alguns informes contradictoris de la seva dona sobre l'estat del Jon. Durant la fase inicial de la reunió, el director Jarle (el distingit degà de l'escena **Øysten Røger**) ronda pels passadissos amb l'esperança que el problema es resolgui en absència seva, tal com sol fer sempre que es produeixen conflictes.

La primera meitat d'**Armand** es desenvolupa d'una manera excepcionalment hàbil, i això recorda tant el rigor estètic de la meravellosa *Beware of Children*, de Dag Johan Haugerud, com qualsevol extravagant pallassada de les de Ruben Östlund, sobretot a l'escena de les rialletes. L'actuació de tots és impecable, i els efectes visuals i sons estan plens de detalls refinats, des del sotragueig de les arracades d'Elisabeth i el so recurrent d'una alarma d'incendis defectuosa, fins a un inquietant mico vermell per a nens penjat d'un penjador del passadís —qui sap si com a picada d'ullet a Argento—. És clar que es tracta d'una toxicitat succulenta a més no poder, una toxicitat prou espessa per tallar-la amb un ganivet i assaborir-la amb tots els sentits.

La segona meitat es caracteritza per l'abandó de la claustrofòbica premissa d'obra de cambra, així com per sobtats esclats de música i ball que deixaran perplexos molts espectadors. Es dedica molt de temps de la trama a la revelació d'una història de fons en la qual està implicat el difunt germà de la Sarah, en Thomas, que va estar casat amb l'Elisabeth, i això a vegades porta els protagonistes per mal camí. Dit això, algunes de les millors escenes de la selecció de pel·lícules de l'edició de Canes d'aquest any es troben sens dubte a **Armand**, per això tant l'àvia Liv com l'avi Ingmar estarien orgullosos de la creació del seu net.

Jan Lumholdt - cineuropa.org